

Sygn.akt II Ka 18/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Klimas

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Łukasza Sobczaka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2019 roku

sprawy P. W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 227 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 30.10.2018r. sygn. akt II K 470/18

I. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. kwotę 516,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

Anna Klimas

II Ka 18/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 30 października 2018 roku sygnatura akt II K 470/18 P. W. został skazany za przestępstwa z art. 227 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i na karę grzywny 120 stawek dziennych przyjmując stawkę dzienną w kwocie 10 zł, za przestępstwo z art. 227 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, następnie wymierzono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności. Orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując do przeproszenia pokrzywdzonego W. A. w terminie 30 dni od uprawomocnienia się orzeczenia.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego (apelacja k. 123-124). Odpisy apelacji doręczono stronom.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna. Jako nietrafne sąd uznał zarzuty skarżącego dotyczące naruszenia prawa procesowego tj. art. 5 § 2 kpk, art. 7 § 1 kpk oraz zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych

za podstawę orzeczenia , a mających istotny wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie w oparciu o nieprawidłową ocenę materiału dowodowego sprawy, że oskarżony dopuścił się także czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, oraz zarzuty obrazy przepisu art. 91 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie oraz rażącej niewspółmierności kary, w tym niesłuszności orzeczenia dozoru kuratora i zobowiązania go do przeproszenia pokrzywdzonego.

Podkreślić należy, że zasada swobodnej oceny dowodów określona w art. 7 kpk, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania , nie może prowadzić do dowolności ocen i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować w trybie odwoławczym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej bądź logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia(patrz wyrok SN z dnia 5 września 1974 roku, IIKR 114/74, OSNKW 1975/2/28).

W rozumowaniu Sądu I instancji w zakresie kompleksowej oceny dowodów nie można dostrzec ułomności, które nakazywałyby nazwać tę ocenę dowolną. Sąd odwoławczy dał wiarę wskazanym przez sąd I instancji dowodom uznanym za wiarygodne i brak jest jakichkolwiek podstaw, by dowody te ocenić odmiennie jak oczekuje tego apelujący. Sąd I instancji zasadnie przyjął jako wiarygodne zeznania P. O., D. W., W. A. i H. A.. Są one spójne, logiczne i zasadnie uznano je za wiarygodne odpowiednio argumentując ten fakt. Nie można zatem mówić o naruszeniu zasady wyrażonej w przepisie art. 5 § 2 kk ponieważ nie zachodzą w sprawie nie dające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Nietrafność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych , faktycznie błędu o charakterze” dowolności” jest oczywista. Ten zarzut jest słuszny jedynie wtedy, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania , przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (tak m.in. wyrok SN z 20 lutego 1975 roku, IIK 355/74, OSNPG 1975, Nr 9 , poz. 84) W niniejszej sprawie skarżący zawiera jedynie własną, iluzoryczną ocenę zebranych dowodów kwestionując wiarygodność świadka A.. Tymczasem sąd I instancji zasadnie ocenił jako wiarygodne zeznania tego świadka z postępowania przygotowawczego i zawarł w tym zakresie wyczerpującą i przekonującą argumentację. Z zeznań tych oraz z zeznań pozostałych omówionych świadków i to zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznie, we wzajemnym powiązaniu wynika słuszność przyjętej kwalifikacji prawnej przestępstwa także z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § kk. Zasadność przyjętej kwalifikacji prawnej sąd I instancji ocenił prawidłowo i dokonał nowych opisów czynów zgodnie z poczynionymi w toku przewodu sądowego ustaleniami. W opisie tym sąd I instancji zawarł istotę przypisanych oskarżonemu przestępstw co nie budzi wątpliwości sądu II instancji.

Odnosząc się do zarzutu obrazy przepisu art. 91 § 1 kk to należy uznać go za nietrafny. Zgodnie z obecnym brzmieniem tego przepisu jeżeli sprawca popeł nia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok , chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw. W obu przypadkach przypisanych przestępstw podstawę wymiaru kary stanowi inny przepis tj. z pkt I art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, z pkt II art. 227 kk co już wyklucza stosowanie przepisu art. 91 § 1 kk.

Pozbawiony racji jest także zarzut dotyczący rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu. Trzeba pamiętać, że zgodnie z przepisem art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być rażąca . Przy wykazaniu tego zarzutu chodzi więc nie o każdą różnicę co do wymiaru kary , ale o „ różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby- również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną , to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku, IIKRN 198/94, OSNPP 1995, Nr 6 poz. 18). W niniejszej sprawie trudno mówić o rażącej niewspółmierności kary w sytuacji wymierzenia jej tj. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat. Orzeczenie

dozoru kuratora i zobowiązanie do przeproszenia pokrzywdzonego ma swoje uzasadnienie w kontekście nagannego zachowania się oskarżonego i z całą pewnością spełni swoją funkcję wychowawczą wobec oskarżonego. Sąd I instancji prawidłowo przyjął i cenił wszystkie okoliczności na korzyść i na niekorzyść oskarżonego.

Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej apelacji, w tym brak podstaw branych pod uwagę z urzędu, na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego.

Anna Klimas